

Och måsarna skriker fortfarande

av Anna Ljungström

Det börjar med en liten cigarettfimp på marken nedanför vattentornet. Ja, någonstans där börjar nog allt hända.

Livia står och röker stressat, alltid otålig, alltid bråttom någon annanstans. Hon suger nästan otåligt i sig den nikotinstinna röken, medan hon väntar på att Valentin ska ta till orda.

"Ska vi till Hilmas ikväll?"

Hon skakar bara på huvudet, blåser ut röken och nej, tyvärr, ikväll ska hon ju till Hannes, det har hon väl berättat för Valentin?

Valentin spärrar upp ögonen och bedyrar att gud nej, det är inga problem, klart hon ska till Hannes, de kan ju hänga någon annan dag istället. Han ser att hon blir glad över att han tar det så bra, trots att båda är väl medvetna om att fredagsfiket är deras heliga tradition. Hon spricker upp i ett stort leende som visar alla tänderna.

"Fan vad schysst!" Sen fimpar hon och kastar en blick på mobilen och plötsligt är det bråttom, hon hojtar åt Valentin att de hörs senare och försvinner sedan neråt bostadsområdet. Hon nästan skuttar, med det röda håret dansande över ryggen. Ciggresterna pyr fortfarande. Valentin tittar intensivt på glöden, känner plötsligt en slags bisarr samhörighet mellan honom själv och fimpen. Den är använd, förbrukad, ligger där utslängd och utblottad på asfalten. Livia lämnar den där, och så fort hon vill ha en ny cigarett är det bara att ta fram paketet Marlboro Gold ur innerfickan på jeansjackan igen.

Det stör honom, det där med att hon aldrig frågar om han vill hänga med när hon ska vara med Hannes och dom. Förmodligen skulle han ändå vantrivas i deras sällskap, inte veta vad han ska säga och bara sitta där och se bortkommen ut, men han skulle åtminstone vara en del av allt. Han skulle veta att Livia åtminstone vill ha honom där.

De har varit bästa vänner sen tidernas begynnelse. De har delat bråkande föräldrar, olyckliga mellanstadiekärlekar, den första ölen bakom gamla Vivo och oändliga eftermiddagar i hennes kök med varandra. Men nu, nu är det som att något annat håller på att hända. De glider ifrån varandra. Det är klart att han är medveten om att de inte kan fortsätta leva som siamesiska tvillingar livet ut, klart Livia ska ha andra vänner än bara honom, men han kan inte hjälpa att det gör ont.

Ibland förbannar han sig själv för att han är så svag mot henne, att han aldrig säger ifrån. Livia får hållas och hunsa med honom, och varje gång hon kommer hjärtekrossad tillbaka från ännu en svår hipsterkille som dumpat henne så står han där med öppna armar, redo att ta emot och trösta. Han får känslan av att hon tar honom för givet. Kanske har hon alltid gjort det.

Valentin stirrar på den glödande fimpen och känner hur något sakta börjar krackelera inom honom, något som han länge försökt hålla ihop.

Under ett par buskar vid skolan ligger den gamla smutsiga icakassen med sprayburkarna, precis som han minns den. Han och Livia lämnade den där för flera

år sedan, hon hade varit helt inne på att vara skejtare då och ville spraya tags överallt. Han hade väl tyckt det var en rätt korkad idé redan från början, men som vanligt följt med utan att yttra sig. Hur som helst så hade Livias skejtarintresse svalnat rätt snart, och påsen med sprayburkarna föll i glömska. Med en lätt känsla av äckel tar Valentin upp plastkassen, fuktig och jordig och loggan bleknad av tidens obarmhärtighet, och tar ut en av burkarna däri. Han väger den lätt i handen, funderar över om den ens fungerar såhär flera år. Finns det ett bästföredatum för sprayfärg?

Den stora tegelväggen vid basketplanen får duga. Valentins hjärta bankar hårdhårt i bröstet och han fattar inte vad han håller på med. Han är absolut inte typen som gör sådant här. Han är en skötsam kille, en "trevlig" kille som aldrig gör väsen av sig i onödan.

Men samtidigt känner han en darrande upprymdhet. Nu är det hans tur att markera något, både bokstavligen och mentalt. "Svoosch" säger det bara, och ett fult svart streck förstör tegelväggens symmetri. Valentin skrattar till, befriat. Sedan fortsätter han, mer kontrollerat. Hela väggen täcks snart av svarta bokstäver och symboler.

Finns det ett bästföredatum för människor?

Staden är hans tomma ark och han fyller den med all sin undertryckta vrede. Sprayflaskan i hans hand är makt, och timmarna går, och Valentin går runt hela den lilla staden på jakt efter nästa vägg eller elskåp. Han är överallt, han är oövervinnerlig. Upprymdheten driver honom och varje nytt svart streck mot en husvägg ger honom nya kickar.

Han ser att mamma har ringt flera gånger, men han trycker bort samtalen. Plötsligt upptäcker han att han befinner sig på Frideborgsgatan, nästan tillbaka vid skolan igen. Klockan är mycket nu, drygt två på natten. Något driver honom ner på en av de mindre gatorna som går vertikalt med Frideborgsgatan och Vangstagatan, driver honom mot ett rött hus med brevlåda i mässing och BMW parkerad på den pryddligt krattade uppfarten. Reflexmässigt lyfter han armen och sprayar en tag på bilens motorhuv. Valentin kikar upp mot fönstren, men det är släckt på framsidan. Han vet vem som bor där. Det är Hannes hus med mässingsbrevlåda och välkrattad uppfart. Nästan omärkligt smyger han sig runt till baksidan, där det lyser svagt från ett stort fönster som han förmodar tillhör vardagsrummet. Några steg till och sen ser han dem. De sitter där i soffor och fåtöljer, fem stycken. Livia, hennes bästa tjejkompis Bea och tre killar, varav en är Hannes. Det syns att de har roligt, han ser hur Livia skrattar sådär med hela ansiktet åt något som en av de okända killarna nyss sagt. Det röda håret lyser.

Om de bara vände ansiktena mot fönstret skulle de se honom. Eller skulle de det? Skulle Livia se honom? Bli sedd på riktigt, för första gången någonsin?

Helt plötsligt lägger han märke till stenen han håller i handen, han har ingen aning om när han tog upp den. Fingrarna kramar om den så hårt att knogarna vitnar. Det brusar i huvudet.

Han har inte för avsikt att göra det egentligen, men en sekund senare ser han hur stenen flyger med all kraft han kunnat uppbåda mot fönstret. Det är som att det går i

slow motion i hans huvud och han betraktar häpet hur stenen följer sin bana genom luften, slår i glaset. Han kan inte röra sig, fötterna står som fastvuxna i marken. Glassplitter, skrik, kaos inne i huset. Och genom den krossade rutan möter Valentin Livias blick för en sekund. Hela hennes ansikte lyser av chock och total förvirring. Där, bland glaskrosset och i Livias blick, letar Valentin efter det enda som var äkta. Det enda som räknades en gång. Men han hittar det inte.

Sen vänder han bara ryggen till och springer. Springer som en jävla idiot, han flyr från det bakom honom, flyr från sig själv. Först när han andfått ser de välvda konturerna framför sig vet han vart han är på väg; badhustaket.

När han kommer fram till badhuset ställer han sig på alla fyra och spyr i den prydliga rabatten. Hulkar tills det inte finns något kvar därnere. Sedan klättrar han upp.

Det är lite trixigt, men han lyckas efter några försök. Väl uppe andas han för första gången på hela kvällen, känns det som åtminstone. Taket är verkligen enormt, och sluttar brant upp mot den sida som vetter mot vattnet. Den sista biten får han nästan krypa på alla fyra, och han river sig på det svarta, sandpappersliknande materialet som taket är gjort av.

Det hisnar i honom när han kikar över kanten. Säkert en 15-20 meter fritt fall rakt ner, om man inte har tur och landar på terrassen nedanför. Rakt framför honom ligger Södra Sundet, med segelbåtarna längs bryggan lojt guppande i vattnet.

Valentin suckar och rullar över på rygg, huttrar till lite i sin tunna jacka. Klockan är nästan halv fyra på natten. Vad mamma ska oroa sig. Han tar upp mobilen och skickar ett sms om att telefonen varit urladdad och att han sover hos Livia inatt. Han orkar bara inte gå hem än.

Han ligger där uppe på taket och tittar upp i den tomma ändlösa, andlösa rymden. Det är nog en bluff ändå, tänker Valentin. Universum är nog bara en illusion skapad med syftet att få människan att känna sig så liten och obetydlig som möjligt. Egentligen kanske himlavalvet bara är en jättelik filmduk med stjärnor och solar och månar, som människan kan känna sig underordnad. Någon mäktig person därute har bestämt att Valentin, han ska inte få för sig att han är mer än någon miljarddels promille av världsalltet. Han är obetydlig mot allt det stora svarta.

Men nu, nu har han knäckt det. Han har knäckt den där mäktiga människan som försökt förminska honom till obetydlighet.

Tanken ger honom tröst på något vis.

Augustihimlen börjar sakta färgas rosa bakom domkyrkans torn, och måsar skriker, och nu nu nu i precis denna stund randas en ny dag. Den förut så oändliga rymden bleknar långsamt bort, ackompanjerad av fiskmåsens skrån.